

Hồi thứ 11

Oán Hận Thâm Sâu

Trong thạch động, bó đuốc bằng nhánh tùng vẫn nổ tí tách, tỏa ánh sáng chập chờn khắp thạch động, mùi dầu tùng nồng nặc bức mũi, Khuất Tịch vẫn tư thế cũ, xếp bằng ngồi trên chiếc thạch đôn tròn to dùng giữa thạch động tựa như từ khi Nhậm Sương Bạch rời khỏi đây lần trước, lão chưa bao giờ rời khỏi đó.

Ba chiếc rương gỗ bày ra trước mặt lão đã mở nắp, một rương là phí thúy ngọc xanh ngát mát mắt, rương bên cạnh chứa đầy trân châu viên nào viên nấy to bằng trứng chim câu đều đặn sáng trong, rương còn lại chứa đầy Nam điện hồng bảo tỏa ánh sáng rực rỡ. Dưới ánh đuốc bập bùng, ba rương châu bảo ánh lên những sắc màu vốn có của nó, phí thúy với màu thúy lục mát dịu, trân châu ánh ngân chờn vờn chuyển động, hồng bảo rực rỡ chói mắt, thật đúng là kỳ trân dị bảo bày hết ra trước mắt, bảo quang tràn ngập không gian, dưới ánh bảo quang ấy, cả gương mặt già nua nhăn nheo của Khuất Tịch cũng trở nên sáng rỡ.

Đưa tay hốt một nắm hồng bảo viên nào viên nấy to bằng móng tay có nhiều góc cạnh, Khuất Tịch để cho hồng bảo lọt qua kẽ các ngón tay chảy trở xuống rương, tay kia hốt một nắm phí thúy tròn có vuông có, cũng để cho chúng lọt qua kẽ tay rớt trở xuống rương, sau đó mới bốc trân châu đưa lên gần mắt ngắm nghía, sắc diện lão tỏ rõ nét tham lam, tự mãn với số châu bảo này lão cảm nhận được một khoái cảm vô biên.

Nhậm Sương Bạch đứng một bên, hai tay buông xuôi bên mình, chàng chẳng nhìn rõ được thần thái Khuất Tịch nhưng nghe tiếng châu bảo rớt xuống tạo thành những âm thanh đều đặn nho nhỏ, chàng vẫn có thể cảm nhận được thái độ của lão, thần thái của Khuất Tịch trong cảm nhận của Nhậm Sương Bạch sợ còn xác thực hơn cả người sáng mắt nhìn thấy lão nữa.

Bất giác Khuất Tịch ném hết số châu bảo trong tay trở xuống rương, ngẩng mặt lên nhìn chằm chằm vào Nhậm Sương Bạch, cất giọng âm trầm nói:

- Người chẳng chấm mút gì trong đó chứ?

Nhậm Sương Bạch bình thản hỏi lại:

- Tiền bối, những lời này có nghĩa gì?

Khuất Tịch cất cao giọng nói:

- Ý của ta là ngươi không nhân cơ hội này nhón chút đỉnh để làm của riêng chứ?

Nhậm Sương Bạch không giận trước sự nghi ngờ của Khuất Tịch, chỉ mỉm cười nói:

- Nếu vẫn bối mà có ý đó thì chẳng cần phải quay lại làm gì cho nhọc công, nhón chút đỉnh chẳng bằng cứ ôm hết một mình sống cho tiêu điều tự tại một đời!

Khuất Tịch ậm ừ một tiếng trong cổ họng, lát sau gật gù nói:

- Nói nghe cũng phải ...

Bỗng trái cổ lão chạy lên chạy xuống, giọng nghiêm lạnh, quát:

- Vậy còn vàng đâu? Chẳng phải là ngươi nói còn trăm nén vàng nữa đó sao? Nhậm Sương Bạch! Ngươi giấu số vàng ấy đi đâu rồi?

Nhậm Sương Bạch không đáp, chỉ khẽ hất chân, hai chiếc rương gỗ góc bọc sắt bật nắp mở ra, gian thạch động bỗng sáng thêm ra, từ trong hai chiếc rương muôn vạn tia kim quang tỏa ra, chẳng phải là đây những thỏi vàng sáng rực xếp đều đặn?

Xoa xoa hai tay, Khuất Tịch hít mạnh một hơi dài thỏa mãn, nói:

- Được! Đủ cả trăm nén đó chứ?

Nét mặt Nhậm Sương Bạch chẳng để lộ bất kỳ cảm xúc nào, lạnh lùng nói:

- Mỗi rương năm chục thỏi, chẳng thiếu thỏi nào!

Khuất Tịch cất tiếng cười lạnh lạnh nói:

- Chuyến này ngươi làm rất tốt, ngươi có muốn ta thưởng công cho ngươi một thỏi vàng không?

Nhậm Sương Bạch muốn cười mà cười không thành tiếng nói:

- Đa tạ mỹ ý của tiền bối, vẫn bối thấy cũng chẳng cần!

Khuất Tịch cũng chẳng khách khí, gật đầu nói:

- Ngươi đã không nhận thì ta cũng chẳng ép, ngươi nên biết rằng những thứ này là cái giá mà ta đã chịu nhục từng ấy năm trời mới có thể lấy lại được!

Nhậm Sương Bạch không đáp lời, thực ra thì chàng cũng chẳng biết nói gì cho phù hợp trong trường hợp này.

Khuất Tịch đặt hai tay lên đầu gối, dáng đầy phấn kích nói:

- Lâm Tường bị cướp chuyển tiêu này có thể dẫn đến khuynh gia bại sản, suốt đời không ngóc đầu dậy nổi, Nhậm Sương Bạch, sau khi cướp tiêu người có quay lại nghe ngóng xem tình hình của Đại Long tiêu cuộc thế nào không?

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh nói:

- Vãn bối cho rằng chẳng cần phải làm công việc thừa thải ấy, chính tiền bối cũng cho rằng Lâm Tường bị mất chuyển tiêu này dư sức để tán gia bại sản, vĩnh viễn chẳng ngóc đầu lên được!

Khuất Tịch nổi giận nói:

- Đó chẳng qua là phán đoán của ta, nhất định cũng phải tra cho rõ ràng mới tin được! Còn nữa, người có dả thương Lâm Tường không?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Tiền bối, chuyển tiêu này liên quan đến thân gia tính mạng của Lâm Tường, không chế phục y làm thế nào mà cướp được tiêu?

Khuất Tịch đưa tay gãi gãi cằm nói:

- Ta mong rằng người không giết hại hần, để hần sống chịu nhục nhằn cho tới chết!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Lâm Tường bị thương khá nặng, nhưng không đến nỗi mất mạng.

Khuất Tịch vỗ mạnh vào đầu gối, nói:

- Hay lắm! Đó chính là điều mà ta đang mong đợi!

Dừng một lát trên gương mặt thoáng hiện nét hồ nghi, Khuất Tịch lại hỏi:

- Chỉ làm có mỗi một việc này, người làm gì mà đi lâu như vậy?

Nhậm Sương Bạch ung dung đáp:

- Chuyển đi này đúng là có hơi lâu, nhưng không chỉ làm xong có một việc này. Vãn bối cũng đang định hỏi báo để tiền bối biết rõ, ba việc còn lại vãn bối cũng đã hoàn thành rồi!

Khuất Tịch cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, trong lòng lão lập tức có cảm giác sắp bị bỏ rơi, tuy nhiên lão vẫn làm mặt tĩnh, chậm rãi nói:

- Ba việc còn lại ngươi cũng đã làm xong rồi? Khá lắm, khá lắm! Nhậm Sương Bạch, sau mấy năm theo ta học nghệ, ngươi khá hơn sự mong đợi của ta rất nhiều. Ha ha ha, thanh xuất ư lam thắng ư lam, đúng là không sai chút nào!

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

- Đó chẳng qua là nhờ phước đức của tiên bối thêm vài phần may mắn mà thôi!

Khuất Tịch liếc xéo Nhậm Sương Bạch một cái, như cười như nói:

- Mười ba năm qua đi, võ công của chương môn Hà Phi phái Thương Bảo Đồng chắc đã tinh tiến nhiều?

Nhậm Sương Bạch chép miệng nói:

- Văn bối chẳng biết mười ba năm về trước võ công của Thương Bảo Đồng thế nào, chỉ biết hiện thời công lực của lão rất tinh thâm, phải khá khó khăn mới có thể đả bại được lão, người này xem ra rất có phong thái của chương môn nhân một phái.

Khuất Tịch bất giác nổi cơn thịnh nộ nói:

- Lão! Phong thái cái con mẹ gì? Một bại tướng chỉ có thể quỳ gối nhận sự thương xót của thiên hạ, làm gì có được phong thái này phong thái nọ?

Cố giấu tiếng thở dài, Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Tiên bối dạy rất phải.

Cơn giận đột ngột làm hơi thở Khuất Tịch trở nên nặng nề hơn, gương mặt Khuất Tịch đanh lại, nghiêm giọng hỏi:

- Ngươi làm thế nào đả thương Thương Bảo Đồng?

Nhậm Sương Bạch nói:

- Lão bị trúng hai đao nơi lưng, vết thương đều đặn song song hai bên sống lưng, dài bảy tấc.

Khuất Tịch lẩm bẩm nói:

- "Phân hồn liệt phách" ... lão thất phu Thương Bảo Đồng chỉ một chiêu như vậy mà cũng không tránh khỏi ... nghĩ lại năm ấy ... đúng là ta quá xui xẻo ...

Nghiến răng trèo trẹo, Khuất Tịch lại hỏi:

- Ngươi chỉ đả thương một mình Thương Bảo Đồng thôi sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Không riêng một mình lão, ngoài ra còn có "Ngân diện tú tài" Giang Triết Phủ, "Đăng vân bộ" Mã Đức Quang. Giang Triết Phủ bị lạng mất một tảng thịt nơi vai, Mã Đức Quang thì mất một cái tai ...

Khuất Tịch lại phẩn kích tốt độ, song mục mở lớn phát xạ tinh quang, cười lớn ha hả nói:

- Làm khá lắm! Đặc biệt là tên cầu tặc Mã Đức Quang, lẽ ra ngươi phải cắt hẳn cả hai bên tai mới phải, nhớ lại năm ấy, mọi việc cũng do hắn mà ra, nếu hắn không đập nát chiêu bài võ quán của Tả Kỵ Trường thì ta đã không phải chịu nhục như vậy!

Nhậm Sương Bạch an ủi Khuất Tịch nói:

- Một bên tai bị cắt cũng đã quá đủ rồi, tiền bối, tai một khi đã bị cắt thì suốt đời chẳng thể mọc lại được!

Thò tay lượm một miếng phí thúy ngọc, mân mê trên tay, Khuất Tịch cất giọng âm trầm nói:

- Khuyết Ly Sâu ở Thanh Mộc sơn Huyền Ba hồ thì thế nào? Ngươi xử lý lão thế nào?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Giống hệt như những gì tiền bối phải chịu đựng mười sáu năm về trước. Lão đã cùng vân bối tỷ đao, lão bị bại phải tự mình cắt đứt dây lưng quần để chịu phạt!

Khuất Tịch lớn tiếng hỏi:

- Ngươi tận mắt nhìn thấy lão tự cắt dây lưng quần?

Chẳng chút do dự, Nhậm Sương Bạch bình thản đáp:

- Tận mắt nhìn thấy!

Khuất Tịch hỏi nhanh:

- Quần lão tiểu tử ấy có màu gì?

Nhậm Sương Bạch đáp ngay:

- Quần vải bố màu trắng, ống quần chỉ dài tới gối.

Hai tay ôm ngực cười ngặt nghẽo nói:

- Khuyết Ly Sâu ơi là Khuyết Ly Sâu mười năm phong thủy luân chuyển, tuy ta có phải chờ đợi hơi lâu, nhưng nỗi nhục nhã ấy cuối cùng cũng trả lại cho ngươi. Thống khoái! Thật là thống khoái!

Nhậm Sương Bạch im lặng cúi đầu, sự thống khoái trong lòng Khuất Tịch chẳng hề tạo nên chút phản ứng nào trong lòng chàng, thậm chí còn ngược lại nữa là khác.

Khuất Tịch đưa tay lau nước bọt văng bắn đầy hai bên mép, nóng lòng nói:

- Được rồi, bây giờ nói cho ta biết con mụ mặt dày không biết xấu ấy và đứa con hoang kia, người xử lý thế nào?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Hoàn toàn làm đúng như lời dặn của tiền bối!

Đưa một tay ra, Khuất Tịch nói:

- Đầu của chúng đâu? Đưa đây cho ta xem!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu chậm rãi nói:

- Văn bối không mang thủ cấp hai mẹ con về đây!

Sắc diện Khuất Tịch trở nên âm trầm rất dễ sợ, nghiêng răng nói:

- Tại sao lại không mang về đây?

Nhậm Sương Bạch khẽ thở dài nói:

- Văn bối không đành lòng làm như vậy. Trước khi chết, Triệu Ngọc Liên khẩn thiết cầu xin văn bối để cho mẹ con bà ta được chết toàn thây để sớm được siêu thoát đầu thai kiếp khác. Văn bối thấy hai mẹ con bà ta thật đáng thương nên đã nhận lời ...

Khuất Tịch đập mạnh tay xuống thạch đôn, gương mặt nhăn nheo vàng như sáp của lão bỗng đỏ rực lên, tức tối gào thét:

- Người không nhẫn tâm cắt lấy thủ cấp hai mẹ con chúng, người nhẫn tâm nhìn thấy ta chịu nỗi khổ bị cấm sừng từng ấy năm trời? Bao nhiêu năm nay, bất kể ngày đêm, cứ tưởng tượng thấy cái cảnh con đàn bà dâm loạn ấy cùng tên nam nhân nào đó gian dâm là lòng ta như muối xát kim châm, nỗi đau, nỗi nhục, nỗi oán hận ấy người có thấy được không? Có tưởng tượng được không?

Nhậm Sương Bạch hạ thấp giọng nói:

- Xin tiền bối bớt cơn thịnh nộ, văn bối cho rằng với đàn bà trẻ con lại chẳng phải là người trong giang hồ, không biết võ công, nếu cứ xử lý giống như hạng đại gian đại ác trên giang hồ thì tàn khốc quá, thâm quá, bởi vậy văn bối ...

Khuất Tịch vung tay cắt đứt mạch nói của Nhậm Sương Bạch, quát lớn:

- Đừng nói nữa! Ngươi hạ thủ thế nào, nói ta nghe thử!

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

- Mỗi người một đao, xuyên tâm chết tốt!

Hừ lạnh một tiếng, Khuất Tịch nói:

- Ngươi nhân từ quá! Chẳng để cho con dâm phụ ấy chịu đau đớn chút nào!

Nhậm Sương Bạch nghiêm sắc mặt nói:

- Còn nhớ tiên bối chẳng có dặn trước phải hạ thủ thế nào, giá mà tiên bối dặn trước phải làm sao, vẫn bối nào dám bất tuân?

Khuất Tịch lại gầm lên:

- Nói vậy thì chỉ có ta mới sai còn ngươi thì không bao giờ sai!

Nhậm Sương Bạch hơi nghiêng người nói:

- Vẫn bối chẳng hề có ý đó, tiên bối!

Khuất Tịch vẫn chưa nguôi cơn giận, hần học nói:

- Không nhìn thấy thủ cấp, ta làm sao tin được ngươi đã làm xong việc cho ta?

Nhậm Sương Bạch bình tĩnh nói:

- Lời hứa của vẫn bối không lẽ chưa đủ để bảo chứng hay sao? Hơn chín năm nay, có việc gì mà vẫn bối đối gạt tiên bối chưa?

Khuất Tịch hơi ngó người một thoáng, miệng lẩm bẩm nói:

- ừ, điều này thì không sai ...

Nhậm Sương Bạch gật đầu tiếp:

- Bởi vậy, lẽ ra tiên bối phải tin lời vẫn bối mới phải, thử nghĩ xem, với một việc dễ dàng như vậy, vẫn bối chẳng việc gì làm hư hoại uy tín của mình trước mặt tiên bối.

Khuất Tịch hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói:

- Nhậm Sương Bạch, là một nam tử hán, đại trượng phu, làm bất kỳ việc gì cũng không nên yếu lòng như đàn bà con gái, chỉ nội một việc ngươi xử lý dâm phụ và đưa con hoang theo cách đó cũng đủ chứng tỏ tâm dạ ngươi chưa đủ cứng rắn, quả quyết, ngươi còn phải học hỏi rèn luyện nhiều hơn nữa mới mong đạt được cảnh giới "thấy Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc". Một người sống ở thế gian này, muốn tồn tại, muốn sống cho có ý nghĩa, có

quyên oai thì phải đập trên đầu người khác mà leo lên, hành thiện theo kiểu đó chỉ rước họa vào thân, thêm phiền phức mà chẳng được tích sự gì!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Đa tạ tiền bối giáo hối, văn bối sẽ ghi nhớ những lời này!

Song mục Khuất Tịch đảo tròn mấy lượt, bất thần hỏi:

- Còn hai cổ tử thi, người đã mai táng rồi phải không?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Văn bối không có thời gian làm việc đó, chỉ mang ra ném xuống dòng sông nhỏ dưới chân Đại Long sơn.

Chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch một lúc lâu, giọng Khuất Tịch nghe thật thâm trầm, nói:

- Làm rất sạch sẽ, chẳng để lại bất cứ vết tích gì để có thể lần ra được! Hừ!

Nhậm Sương Bạch tỉnh như không có chuyện gì, nói:

- Làm việc đại kỵ để lại cái đuôi cho người sau có thể lần ra, càng sạch sẽ càng tốt!

Khuất Tịch nghiêng răng nói:

- Nhậm Sương Bạch! Đừng bao giờ có ý tưởng đánh lừa ta, nếu ta tra ra biết được người lừa ta thì, hừ! Người sẽ thấy ta trừng trị người như thế nào! Chừng đó người sẽ hối hận đến tàn đời!

Nhậm Sương Bạch thản nhiên gật đầu nói:

- Văn bối rất hiểu điều đó, nhưng văn bối không gạt tiền bối!

Khuất Tịch vừa tức vừa chẳng biết làm gì hơn được, nghiêng răng nói:

- Nhậm Sương Bạch! Người có biết, chẳng nhìn thấy thủ cấp hai mẹ con chúng ta tiếc nuối đến nhường nào không?

Nhậm Sương Bạch cúi đầu nói:

- Thật lỗi quá, nhưng hai mẹ con Triệu Ngọc Liên quả thật đã chết rồi.

Khuất Tịch hơi nghiêng người, đưa tay chỉ vào một chỗ lõm nơi chân vách thạch động, nơi đó đặt hai chiếc đầu lâu màu xám xám, sắc diện quái dị nói:

- Người có nhìn thấy hai món đồ chơi kia không?

Nhậm Sương Bạch ngẩn mặt lên, nhìn về phía Khuất Tịch chỉ, đương nhiên chàng chẳng thể nhìn thấy hai chiếc đầu lâu. Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Không thấy rõ lắm, tiên bối.

Khuất Tịch cất tiếng cười quái đản nói:

- Nói để cho ngươi dễ nhận ra, đó là hai chiếc đầu lâu!

Nhậm Sương Bạch chẳng hề cảm thấy ngạc nhiên, chậm rãi hỏi lại:

- Có phải là đầu lâu của Âu Dương Trường Phong và Vạn Chí Viễn không?

Khuất Tịch vẻ không vui nói:

- Sao ngươi cũng đoán ra được đó là đầu lâu của Âu Dương Trường Phong và Vạn Chí Viễn?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Thủ cấp là do chính tay văn bối mang tới, ngoài ra, nghĩ tiên bối cũng chẳng có hứng thú mang hai chiếc đầu lâu chẳng liên quan gì đến mình để ở đây, thông thường mà nói, đầu lâu chẳng phải là thứ có thể dùng làm đồ trang sức được!

Khuất Tịch hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Ngươi thử đoán xem, ta giữ hai chiếc đầu lâu ấy bên người để dùng vào việc gì?

Nhậm Sương Bạch suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Việc này thì chẳng dễ suy đoán, nhưng có một điều có thể chắc chắn rằng tiên bối không bao giờ cung kính chúng, từ đó có thể đoán ra rằng, việc mà tiên bối cần dùng đến chúng chẳng mấy cao nhã!

Khuất Tịch hơi nhướn đôi mày thưa thớt lên, cười quái dị nói:

- Ta dùng hai chiếc đầu lâu ấy làm bình đi tiểu, một ngày một đêm ít ra cũng đi vào đó năm bảy lần, ha ha ha, Âu Dương Trường Phong và Vạn Chí Viễn có nằm mơ cũng chẳng nghĩ ra được rằng có ngày đầu lâu của chúng sẽ trở thành bình đi tiểu của ta, chẳng dám nói thối đến muôn năm, nhưng thối đến trăm năm thì kể chắc rồi. Ha ha ha ...

Nhậm Sương Bạch lắc đầu thở dài nói:

- Tiên bối, làm như vậy có ích gì?

Đang phát điên lên vì phấn kích, gương mặt Khuất Tịch bỗng âm trầm trở lại, lạnh lùng nói:

- Ta phải bại liệt cả đời người, chỉ hai cái mạng chó của chúng làm sao đủ để bồi hoàn? Nay lấy đầu lâu của chúng làm bình đi tiểu, chẳng qua chỉ là

cách kéo dài sự bồi hoàn, làm cho ta cảm thấy đỡ tủi nhục, voi đi phần nào oán khí trong lòng ta!

Nhậm Sương Bạch im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói:

- Tiền bối, thiên nghi chắc tiền bối cũng chưa quên, lời giao ước giữa chúng ta đến đây kể như kết thúc ...

Gương mặt Khuất Tịch giật giật mấy cái, trầm giọng nói:

- Người muốn thế nào?

Nhậm Sương Bạch không khách khí, thẳng thắn nói:

- Công việc đã hoàn thành, văn bối lưu lại nơi đây cũng chẳng ích gì, đã đến lúc phải bái biệt tiền bối rồi!

Khuất Tịch bỗng nổi cơn thịnh nộ, gào lên:

- Công việc hoàn thành? Đã đến lúc bái biệt? Nhậm Sương Bạch, mẹ nó, người muốn qua cầu rút ván thì cũng không nên rút quá sớm như vậy chứ! Người đi theo ta chín mươi năm nay, ta đối đãi với người như thế nào? Dạy cho người một thân võ công tuyệt thế, coi người như đồ đệ, như tử đệ; quan tâm chăm sóc, chẳng có việc gì mà ta không lo lắng cho người, nay người đã đủ lông đủ cánh, công phu viên mãn là lập tức phui dít bỏ đi, bỏ mặc một lão già cô khổ tàn tật như ta ở lại. Người có còn nhân tính, còn lương tâm nữa không?

Nghe mấy câu nói lạ lẫm như: "quan tâm chăm sóc", "chẳng có việc gì mà không lo lắng" Nhậm Sương Bạch ngơ ngẩn cả người, phải một lúc lâu sau chàng mới hiểu được ý Khuất Tịch muốn nói gì. Gượng cười lắc đầu, Nhậm Sương Bạch chậm rãi giải thích, nói:

- Xin thưa với tiền bối rằng, ngày trước giữa chúng ta đã có giao ước, tiền bối truyền thụ "Kiếp hình tứ thuật" cho văn bối, ngược lại văn bối phải hoàn thành cho tiền bối năm việc, sau khi làm xong năm việc ấy văn bối có thể hoàn toàn tự do hành động theo ý mình. Nay tất cả năm việc ấy văn bối đã làm xong, tiền bối để cho văn bối đi chính là giữ đúng lời hứa ban đầu, sao lại có thể trách văn bối vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván, không có nhân tính, không có lương tâm được?

Trán nổi đầy gân xanh, Khuất Tịch nói đến nước bọt văng tứ tung:

- Còn gì nữa mà không phải là đồ vong ân phụ nghĩa? Người còn dám hỏi đồ ta nữa sao? Nếu không có ta thì người có được ngày hôm nay không? Vậy mà người nói đi là phui dít đi ngay à? Mẹ nó, ta nuôi một con chó, lúc chia tay nó còn biết ngoắc đuôi vài cái để tỏ lòng tri ân nữa là, loài súc sinh cũng còn biết ân biết nghĩa hơn người nữa!

Nhậm Sương Bạch chẳng tỏ vẻ tức giận, chỉ trầm tĩnh nói:

- Thừa tiên bối, Nhậm Sương Bạch này là người chứ chẳng phải là chó!

Khuất Tịch mím chặt môi, im lặng một lúc thật lâu lão mới thở hắt ra một hơi dài, thiếu nào nói:

- Nhậm Sương Bạch, có lẽ ta đã già rồi, chẳng còn được tích sự gì nữa, bao năm nay ta cùng người sống trong một nhà nương tựa vào nhau đã quen rồi, giờ nghe nói người muốn bỏ đi ta ... ta cảm thấy quá đột ngột, quá nóng nảy nên nói chẳng lựa lời. Người ta nói ngôi chung đồ qua sông đã là có duyên tiền kiếp, ta với người sống chung gần chục năm trời, tuy chẳng có tiếng là sư đồ, nhưng thực tế là sư đồ, người bỏ mặc ta mà đi, thử hỏi những năm còn lại trong đời ta sẽ sống ra sao đây?

Nhậm Sương Bạch biết Khuất Tịch thừa sức tự lo cho mình trong cuộc sống thường nhật, chàng cũng biết trong tay lão hiện giờ đang nắm một số tài sản cực lớn, thừa sức sống vương giả đến cuối đời, nhưng ngay trong lúc này mà nói những điều đó ra thì quá tuyệt tình, dù chàng có đầy đủ lý để phản bác, nhưng chàng đã không làm vậy, chỉ dịu giọng nói:

- Xin tiên bối cứ yên tâm, văn bối ra đi lần này chẳng phải là không bao giờ quay lại, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, nhất định sẽ quay về thăm viếng hầu hạ tiên bối. Tiên bối cũng biết rõ, tiên sư còn một đoạn ân oán đang chờ văn bối giải quyết, việc này để càng lâu ngày càng tạo thành áp lực lớn trong tâm linh của văn bối, chừng nào còn chưa giải quyết xong việc này văn bối còn chưa được sống yên. Tiên bối đã quan tâm lo lắng cho văn bối như vậy, chắc không nỡ nhìn văn bối ngày ngày sống trong sự đau khổ dần vật ...

Thái độ của Khuất Tịch cũng thay đổi hẳn, gật đầu lia lịa, vẻ từ ái nói:

- Không sai! Không sai! Người nói rất có lý, ta đương nhiên là không bao giờ ngăn cản người làm việc rất đáng làm là báo cừu cho lệnh sư, đây là bổn phận của kẻ làm đồ đệ mà, người là người trung nghĩa vẹn toàn như vậy ta càng cảm thấy tự hào mãn nguyện. Có điều, người đừng bao giờ quên ai đã cho người ngày hôm nay, nhờ ai mà người có được thành tựu ngày hôm nay. Làm người phải biết uống nước nhớ nguồn!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Văn bối biết, văn bối không bao giờ quên.

Khuất Tịch vội vàng nói:

- Nếu vậy thì người phải làm gì để báo đáp?

Cố gấn đè nén tình cảm chán ghét trào dâng trong tâm khảm, cái kiêu dẳng dai dẳng chút tự trọng này khiến cho chàng không thể nào chịu đựng được, nhưng cuối cùng thì chàng cũng đã nhận được, mỉm cười nói:

- Tiền bối muốn văn bối phải báo đáp thế nào?

Khuất Tịch ti hí hai mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, giọng kẻ cả nói:

- Dễ làm lắm, thứ nhất, mỗi tháng người đến thăm ta một lần, dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ, cần việc gì thì người chạy đi làm giúp một tay; thứ hai, bất kỳ lúc nào ta cần đến người, người phải lập tức có mặt; thứ ba, từ rày về sau, khi ta có việc cần nhờ người làm, không được viện cớ này nọ để thoái thác, giống như từ trước đến giờ người vẫn làm việc cho ta vậy. Thế nào, những việc mọn như vậy chẳng phải là yêu sách quá đáng với người chứ?

Nhậm Sương Bạch vẫn mỉm cười nói:

- Chẳng quá đáng chút nào, tiền bối.

Khuất Tịch tươi cười rạng rỡ nói:

- Có vậy mới được chứ! Kể ra thì chẳng uổng công ta nuôi dưỡng người, dạy dỗ người gần chục năm nay. Giờ thì người đi báo thù cho sư phụ người, việc làm xong rồi phải lập tức quay về đây!

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

- Văn bối nhất định trở lại!

Khuất Tịch cười mãn nguyện nói:

- Được rồi, người đi đi!

Nhậm Sương Bạch bước đi mấy bước, bất giác dừng chân quay lại, cười cười nói:

- Tiền bối, vạn nhất sư cừu văn bối báo không xong mà còn bị đối phương giết chết thì sao? Chừng đó tiền bối làm sao tự chiếu cố mình?

Khuất Tịch hơi ngán người một thoáng, bất giác cất tiếng cười lớn nói:

- Đừng quá tự ti như vậy, gặp tình huống thế nào phải ứng phó ra sao, ta tin chắc người làm việc đó không quá tệ, cứ vững tin nơi mình!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói gì thêm, quay lưng đi thẳng ra khỏi thạch động.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>